

ทำจิตใจสงบ แก้อาหิวของเรา

พระพุทธเจ้าท่านให้เราทุก ๆ คนโดยเฉพาะผู้ที่ปฏิบัติเพื่อเข้าสู่
มรรคผลนิพพานให้ตัดสิ่งภายนอก ไม่ต้องไปแก้ไขสิ่งภายนอก ไม่ว่าสิ่งนั้น
จะดี สิ่งนั้นจะไม่ดี สิ่งนั้นจะผิด สิ่งนั้นจะถูก

เราพยายามมาแก้ที่ใจของเรา แก้ที่การกระทำและคำพูดของเรา

เราจะไปใจอ่อนไม่ได้ เราไม่ใช่เป็นคนใจจิต ใจที่เห็นแก่ตัว นี่คือการ
พัฒนาจิตใจของเรา

เราจะไปแก้ไขไม่ได้หรอก...

พระอาทิตย์มันจะเดินไปตามหน้าที่ของเขา เราจะให้มันช้าก็ไม่ช้า
ให้มันเร็วก็ไม่เร็ว โลกนี้จะเจริญ โลกนี้จะเสื่อม โลกนี้จะฉิบหายเราก็ไปแก้
มันไม่ได้ เพราะสิ่งเหล่านี้นั้นเป็นของคู่โลก ประจำโลก มันมีไว้สำหรับ
ผู้ปฏิบัติธรรมให้ได้ทำจิตทำใจเข้าสู่มรรคผลนิพพาน

พระพุทธเจ้าท่านเมตตาตรัสบอกให้ทุกคนทำจิตใจสงบ อย่าไปแก้ไขคนอื่น

ยกตัวอย่างเช่นในครั้งพุทธกาล ในวัดแห่งหนึ่ง ณ เมืองโกสัมพี มีพระภิกษุอยู่ร่วมกันจำนวนมาก มีพระเถระสองรูปเป็นที่เคารพของพระภิกษุทั้งหลาย รูปหนึ่งเป็นผู้เคร่งครัดในพระวินัย มีความเชี่ยวชาญในการอธิบายพระวินัย เรียกตามศัพท์ของพระอรรถกถาจารย์ว่า “พระวินัยธร” อีกรูปหนึ่งมีความสามารถในการถ่ายทอดพระธรรม เรียกว่า “พระธรรมกถึก”

อยู่มาวันหนึ่ง พระวินัยธรเข้าห้องน้ำแล้ว ออกมาเจอพระธรรมกถึก จึงถามว่า “ท่านใช้ไหมที่เข้าห้องน้ำก่อนผม”

พระธรรมกถึกรับว่า “ใช่ มีอะไรหรือ”

“ท่านเหลือน้ำชำระไว้ครึ่งขัน ท่านทำผิดพระวินัย ต้องอาบัติทุกกฏแล้ว รู้หรือเปล่า” พระวินัยธรรกล่าว

“โอ ผมไม่รู้ ถ้าอย่างนั้นผมขอปลงอาบัติ” พระธรรมกถึกยอมรับและยินดีปลงอาบัติ

พระวินัยธรรกล่าวว่า “ถ้าท่านไม่มีเจตนาที่ไม่เป็นไร ไม่ต้องอาบัติ” แล้วก็เดินจากไป

เรื่องก็น่าจะแล้วกันไป แต่ภายหลังพระวินัยธรกลับไปเล่าให้ลูกศิษย์ ฟังว่าพระธรรมกถึก ดีแต่เทศน์สอนคนอื่น ตัวเองต้องอาบัติแล้วยังไม่รู้เลย ลูกศิษย์พระวินัยธรรักก็ไปพูดกับลูกศิษย์ของพระธรรมกถึกว่า

"อาจารย์ของพวกท่านดีแต่สอนคนอื่น ตัวเองต้องอาบัติแล้วยังไม่รู้"

เรื่องรู้ถึงหูพระธรรมกถึก จึงต่อว่าพระวินัยธรรว่า "สับปลับ ที่แรกว่า ไม่เป็นไร แต่คราวนี้ว่าต้องอาบัติ พระวินัยธร ก็ต้องอาบัติข้อพูดเท็จ เหมือนกัน"

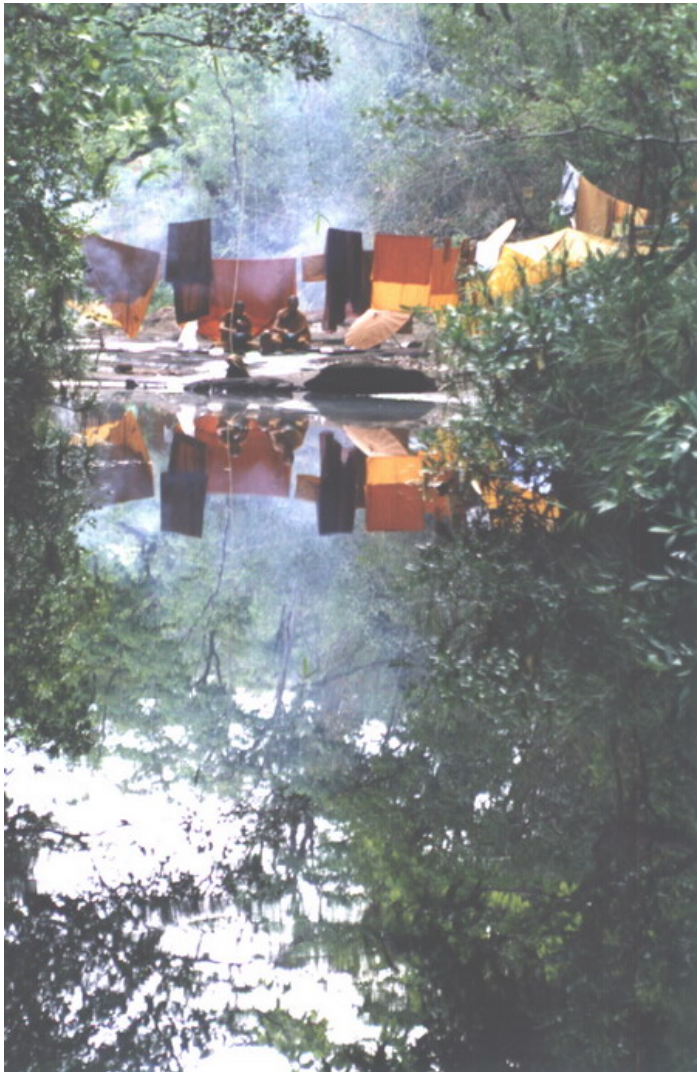
เมื่ออาจารย์ทะเลาะกัน พวกลูกศิษย์ก็ทะเลาะกันด้วย ขยายวงกว้าง ออกไปจนถึงญาติโยมทั้งสองฝ่าย เรื่องลูกกลามไปใหญ่โต เรื่องทราบถึง พระพุทธรองค์ พระองค์เสด็จมาห้ามปรามแต่ทั้งสองฝ่ายต่างก็ไม่ยอมเชื่อฟัง

พระพุทธรองค์ทรงระอาพระทัย จึงเสด็จหนีไปประทับอยู่ในป่า ตามลำพัง โดยมีช้างปาลิเลยกะเฝ้าปรนนิบัติ

เมื่อพระพุทธรองค์เสด็จหนีไปตามลำพัง พวกอุบาสกอุบาสิกา ที่ทรงธรรมไม่เข้าข้างฝ่ายไหนทั้งนั้นก็พากันต่อต้านพระภิกษุเหล่านั้น โดยการไม่ถวายอาหารบิณฑบาต กล่าวโทษว่าเป็นสาเหตุให้พระพุทธรองค์ เสด็จหนีไป พวกตนมิได้เฝ้าพระพุทธรองค์ พระภิกษุเหล่านั้นรู้สำนึก จึงขอขมา แต่อุบาสกอุบาสิกาทั้งหลายบอกให้ไปกราบขอขมาพระพุทธรองค์

ครั้นออกพรรษาแล้วพระภิกษุเหล่านั้นก็พากันไปเฝ้าพระพุทธองค์
เพื่อขอขมา พระพุทธองค์จึงทรงแสดงโทษของการทะเลาะวิวาทและ
อาณิสสฺส (ผลดี) ของความสามัคคี แก่พระสงฆ์สาวกเหล่านั้น...

นักประพฤติปฏิบัติเป็นผู้ที่ศรัทธา เป็นผู้ที่มีมอญมิตมอญถูกขัดเจน เป็นผู้ที่มีเหตุมีผลไม่เป็นคนใจอ่อน ใจอ่อนก็หมายถึงเป็นคนสมาธิไม่แข็งแรง ไม่เข้าใจในการประพฤติปฏิบัติว่าเราต้องทำใจให้สงบ ไม่ว่าเขาจะนิเทศา ไม่ว่าเขาจะสรรเสริญ ไม่ว่าเราจะรวยเราจะจน เราต้องทำใจให้สงบ มันอยากจะทำเราก็ไม่ทำ มันอยากจะทำเราก็ไม่ทำ เราอยากรับประทาน เราก็ไม่รับประทาน เราอยากไปเราก็ไม่ไป ถ้าอย่างนั้นเราจะเป็นคนที่ไม่มีสมาธิ สมาธิไม่แข็งแรง ถ้าเราไม่มีสมาธิ ใจไม่แข็งแรง ปัญญาของเราจะเกิดขึ้นไม่ได้ เพราะเราไม่เคยได้ฝึกใจ ไม่เคยได้ปฏิบัติใจเลย ทำตามความอยาก ความไม่อยากของเรา

พระพุทธเจ้าท่านให้ทุกคนพยายามยิ่ง อดเอาทนเอา เพื่อมรรคผล พระนิพพาน เพื่อสร้างความคิด สร้างบารมี สร้างคุณธรรม มีระเบียบวินัยให้กับตัวเอง เหมือนกับสิ่งที่มีมันมีอยู่กับตัวเองที่มันจะซื้อบาบริโภคได้ หรือของมันมีอยู่แล้วพร้อมที่จะบริโภค

ทุกท่านทุกคนต้องอดต้องทนให้ได้ เพราะกายส่วนใหญ่นักเราไม่หิว แต่ใจมันหิว

เราทุกคนทำตามความอยากความต้องการ ไม่ได้เอาสิ่งเหล่านั้นมาเปลี่ยนแปลงตัวเองให้เกิดศีล เกิดสมาธิ เกิดปัญญาเลย

ชีวิตของคนเรานั้นประเสริฐ พระพุทธเจ้าท่านให้เราพากันฝึกพากันปฏิบัติ "ถ้าเราไม่ฝึกไม่ปฏิบัติเราก็จะแก้แต่ทางร่างกาย อินทรีย์บารมีของเราหาได้แก้หาได้เจริญไม่"

เราอย่าไปคิดว่าเราทำตามความอยากความต้องการนั้นมันดี เหมือนกับคนบางคนไม่มีสติในการยับยั้งในการใช้เงิน เพราะเราไม่มีสติสัมปชัญญะ ต้องอยู่กับเศรษฐกิจพอเพียงอยู่กับความสงบ การตามกิเลส นั้นมันเป็นสิ่งไม่จบไม่สิ้นนะ ทุกท่านทุกคนสมาธิต้องให้แข็งแรง ไม่ว่าพระ ไม่ว่าโยม ต้องมีจิตใจที่แข็งแรง ปัญญาถึงจะเกิดได้

พระธรรมดำรัสสอนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

ที่นาลงพ่อกันนา สุภาโม เมตตานันน้ำมามรรษา

เขาคันเสารทิ ๑ กุมภาพันธ์ พุทธศักราช ๒๕๕๗

